

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. П., 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., XII СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Маринела Г. С.

при участието на секретаря М.Й.А.
като разгледа докладваното от Маринела Г. С. Гражданско дело № 20233520100546 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени искове -по чл.108 от ЗС и по чл.59, ал.1 от ЗЗД.

Ищцата - М. Б. Н. от гр.П., действаща чрез адв.Б.К. от ТАК твърди, че е собственик на Урегулиран Поземлен имот ***, с площ от 1 380 кв.м., ведно с построената в него жилищна сграда, стопански постройки, в квартал 39 по плана на с.Г.А.о, общ.О., по силата на нот.акт за дарение №*** 7, дело №**г. на СВ- П.. Със същият акт, прехвърлителката й - леля по бащина линия си запазила вещното право на ползване върху имота пожизнено и безвъзмездно. На 07.10.2022г леля й починала. Още приживе в имота се самонастанил нейния баща-ответник по делото, с приятелката си, с които много отдавна не била в добри отношения.

Ищцата твърди, че провела разговор с ответника за решаване на проблема, но без успех. Помолила го да освободи и предаде имота й, но това не се случило. През месец февруари на 2023г. поискала съдействие от органите на реда, но й било отказано, поради липса на извършено престъпление от негова страна.

С нотариална покана, поканила ответника да се яви пред нотариус на 24.04.2023г. и да й предаде владението на процесният имот, на която покана ответника нито се явил за да даде становище, нито предал ключовете на имота. С тези действия ищеца счита, че ответника категорично потвърдил, че няма намерение да предаде доброволно владението на имота. Към настоящият момент, макар и собственик по силата на договора за дарение, все още била лишена от възможността да упражни правото си на собственост, и реално да ползва имота си, а ответника го владее без каквото и да било правно основание. Имотът следвало да бъде поддържан и стопанисван, наложителни били ремонтни дейности по покривната конструкция, и въобще като цяло по жилищната сграда, но поради това, че не била допускана в имота, достъпът й бил ограничен, и същият се рушал.

Предвид изложените доводи, ищецът моли съда да осъди ответника да предаде владението върху Урегулиран Поземлен имот ***, с площ от 1 380 кв.м., ведно с построената в него жилищна сграда, стопански постройки, в квартал 39 по плана на с.Г.А.о,

общ.О., както и да бъде осъден ответника да ѝ заплати обезщетение представляващо наемна цена за този имот, като след направеното изменение на този иск, претендира заплащане на наемната цена от по 80,00лв. месечно за периода от месец февруари 2023г. до 19.09.2023г., в общ размер на 640,00 лв., ведно със законната лихва до окончателно изплащане на вземането. Претендира и разноси.

В с.з. редовно призован се явява лично и с упълномощен представител- адв.Б.К. от ТАК, която по същество пледира за уважаване на предявените от тях искове.

В срока по чл. 131 от ГПК, е подаден писмен отговор от ответника Б. Ц. Б. от с.Г.А., общ.О., действащ чрез адв.З.Б. от ТАК, с който оспорва предявените искове като неоснователни.

Оспорва описаните в ИМ обстоятелства като твърди, че не отговаряли на действителното положение.

Твърди, че Г.П. е негова леля по бащина линия, която от 1978г. била вдовица. С остаряването си вече не искала да живее сама, и помолила ответника да отиде да живее с нея, в нейната къща, защото се чувствала несигурна и незащитна. Още с настаняването му в къщата през 2007 г., тя открито заявяла пред него и пред роднини, както и пред съсед и хора от селото, че му давала къщата. Това било така от 2007г. до сега.

Ищцата по иска била негова дъщеря. Тя също знаела тази уговорка между него и леля му и знаела, че живее там от 2007г. През годините идвала в къщата по време на празници, 2-3 пъти в годината, и винаги при своите посещения се държала като тяхна близка и гостенка. Пред нея ответникът винаги имал поведение на владеец на процесния имот. Поправил оградите, очертал ясно границите на двора, поддържал имота и правел нужните подобрения. Никога не показвал с поведението си, че държи тази къща за друг човек. Съседите му също го имали за собственик, и всеки селото знаел това, и се съобразявал. Постоянният и настоящият му адрес от дълги години отново се водели на адреса на къщата, а именно: с. Г.А.о, общ. О., ул. **.

С получаване на нотариална покана бил безкрайно изненадан, че дъщеря му придобила процесния недвижим имот по силата на нотариален акт за дарение . Твърди, че бил огорчен от това поведение на дъщеря си, както и че крила това от него вече 14 години, и с нищо не показвала, че била придобила имота. Това не го отчаяло, защото се чувствал като единствен владеец на къщата, тя била негова, и ако някой имал възражения за това, трябвало през 16 - те години на неговото владение, т.е. повече от 10 години, да бил направил своите възражения за това.

В нотариалната си покана ищцата заявила, че е посетила имота едва след смъртта на леля му на 07.02.2022г., което не отговаряло на истината. През всичките тези години тя идвала на гости по празници и въпреки, че била надарена с имот никога не се била интересувала от състоянието на възрастната жена, нито пък от състоянието на имота.

През всичките тези години, ищцата знаела и виждала, че ответника владее процесния имот, като не се била противопоставяла на това негово владение откакто придобила имота през 2009 г. Също така не била предприемала действия за прекъсване на владението му на процесния имот, не претендирала никакви права и ограничения на нейни такива. Не възражавала и за промените, които правел през годините в имота - поставяне на дограми преди 3-4 години, поставяне на огради, редене на дувари, лепене на плочки - над 15 кв.м., поставяне на нови порти и мн. други. Твърди, че ищцата приемала неговото владение и упражняване на фактическа власт над недвижимия имот.

В същото време както той, така другите техни близки и хората от селото не знаели, че тя била надарена с този имот. До края, т.е. до изпращане на нотариалната покана да освободи имота, не го била обезпокоявала с нищо, и никога не се била разкрила пред него като собственик на процесния имот.

Твърди, че за него бил изтекъл 10-годишния давностен срок, с изтичането на който придобил правото на собственост на имота.

С оглед горното, счита така предявения иск за изцяло неоснователен и моли да бъде отхвърлен, ведно със законните последици.

В с.з. редовно призован се явява лично и с упълномощен представител-адв.з.Б. от ТАК, която по същество пледира за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

От приложения нотариален акт за дарение на недвижим имот със запазване право на ползване № ***, вписан в Служба по вписванията гр. П., с рег. № **г., акт № *** **г., се установява, че Г.П. е дарила на ищцата по делото -М. Б. Н. собствения си недвижим имот, предназначен за жилищни нужди, находящ се в урбанизирана територия на с.Г.А., общ.О., а именно: Урегулиран Поземлен имот XII, кад.№ 285, с площ от 1 380 кв.м., ведно с построената в него жилищна сграда, стопански постройки, в квартал 39 по ПРЗ на с.Г.А.о, общ.О. при съответни граници и съседи, като дарителката Г.П. си запазила правото на ползване върху имота, предмет на договора докато е жива. Същата е била собственик на имота, съгласно нотариален акт за право на собственост, издаден на основание обстоятелствена проверка №1, том IV, дело № 1196/1989 г. на ППРС.

За описания по-горе имот е представена скица № ***, изд. от „Техническа служба“ към Община О. и данъчна оценка по чл. 264, ал.1 от ДОПК изх. № ***Зг., изд. от Община О.. От стана на ищцата са приложени и приети по делото Декларация по чл.14 от ЗМДТ, както и приходни квитанции за платени данък сгради на имота, за периода от 2012 до 2023 (в оригинал и дубликати).

От приложения препис-извлечение от акт за смърт, се установява, че Г.П. е починала на 07.10.2022г. От удостоверение за наследници №***г., се установява, че ответника Б. Ц. Б. е нейн племенник (син на починалия й брат Ц.Б.С.).

Не се спори за това, че ответника Б. Ц. Б. от 2007г. живее в посочения имот.

От приложеното Постановление за отказ да се образува ДП, от 21.02.2023г., на РП-Т.е, ТО-П., се установява, че ищцата депозирала жалба против ответника за самоуправни действия, тъй като същия отказвал да напусне имота на ищцата.

В тази връзка ищцата изпратила до ответника нотариална покана с рег. № *** г. на нотариус с рег. № 497 на НК, с която го поканила на 24.04.2023г. да й предаде ключовете и владението на посочения по-горе имот. Поради ненамиране на ответника, е залепено уведомление на адреса. Видно от приложената разписка, на 25.04.2023г. нотариалната покана била връчена на ответника

По делото са разпитани свидетели и на двете страни.

От показанията на св.Т.Н. се установи, че процесния имот е дарен на ищцата от преди 15 години от леля, която била нейна баба. С това тя изпълнила и последното желание на съпруга си, тъй като те нямали свои деца. Въпреки прехвърлянето, тъй като Гана си запазила правото да ползва имота, живяла в него до смъртта си. Преди прехвърлянето на този имот на ищцата, в него живеел и ответника, тъй като същия нямал къде другаде да живее. По нейни данни ищцата ходела на гости на леля си, както и по празници. Още преди да почине прехвърлителката, ответника правил опити да не допуска ищцата в имота, като пускал кучето, за да не може да се влезе, но тези опити били неуспешни докато баба Гана била жива. След нейната смърт ответника отказвал да допусне ищцата в имота, като непрекъснато същия бил заключен. Тъй като ответника продължил да живее в този имот и не искал да го напусне, ищцата поискала съдействие от полицията, но оттам получила отказ.

От показанията на св.И.С., се установи, че М., като дете, дълги години живяла при баба Г. и между двете имало изградена силна връзка. След това М. във всеки удобен момент си ходела на село, при баба Г. чували се и често. По данни на свидетелката, тя доста отдавна знае, че имота на баба Гана е на М.. Това го знаели както братовчедите на М., така и нейните близки и роднини. Тя придобила къщата, след като баща ѝ се нанесъл да живее там, като според нея баба Гана го „приютила“, тъй като същия нямал къде да живее. От показанията на тази свидетел се установява още, че отношенията между страните са влошени от дълги години, като причината за това бил ответника, който огорчил и наранил дъщеря си, и отказвал всякаква комуникация с нея. След смъртта на баба Г. М. поискала имота ѝ да бъде освободен, като за това провела разговор с приятелката на ответника, тъй като същия продължил да отказва да говори с нея, но без резултат. В подобен смисъл са и показанията на св.З.Иванов, който също свидетелства, че М. като дете е живеела в процесния имот, и че от много години се знае, че този имот е подарен на М.. Още приживе баба Гана казвала, че тази къща ще остави на М., и всички близки и съседи знаели това. И този свидетел заяви, че М. често посещавала имота и баба си, която била жизнена и подредена жена, до самия си край. За това свидетелства и св.с.С.

От разпита на св. Д. А.е установява, че след като Б. дошъл да живее при леля си Г. същата казала, че понеже той ще я гледа, къщата щяла да остане за него. В този смисъл са и показанията на св.С.С. която заяви, че когато преди 15-16 години Б. дошъл да живее в къщата на Г. тя казала, че той ще се грижи за нея, и къщата щяла да остане за него. Документално как са оформени нещата и двамата свидетели не знаят. Едва след смъртта на баба Гана разбрали, че къщата е прехвърлена на М.. В подобен смисъл са и показанията на св.С.Витанов, който заяви, че откакто се помни Б. живее при баба Г. но собственик на имота била тя. Едва след смъртта ѝ разбрал, че имота всъщност е на М., а Б. живеел там, и тогава възникнали проблеми между нея и баща ѝ.

По отношения на твърденията, че в имота са извършени подобрения, от показанията на всички свидетели се установи, че всъщност през годините са сменени само три прозореца с PVC, като те били платени от Г.П. (по данни на самия ответник), като никакви други подобрения не са извършвани-нито от Б., нито от М., или от някой друг. Докато Г.П. била жива имота се е поддържал, в т.ч. и градината, но след нейната смърт нещата се променили.

По делото е допусната и извършена СТЕ, от заключението на която се установява, че месечен наем за процесния имот възлиза в размер на 80.00 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По иска по чл.108 от ЗС

Тъй като е предявен от лице, разполагащо с активна процесуална легитимация и с интерес от предявяването му, съдът приема иска за допустим, а разгледан по същество, настоящият състав на съда го приема и за изцяло основателен по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.108 ЗС : "Собственикът може да иска своята вещ от всяко лице, което я владее или държи без да има основание за това", т. е. ревандикационният иск е искът на невладеещия собственик срещу владеещия неособственик на един имот.

Три са предпоставките за уважаване на ревандикационния иск по чл.108 ЗС: 1. ищецът да е собственик на недвижимия имот, предмет на правния спор, като правото на собственост трябва да съществува към момента на предявяване на иска; 2. ответникът да е във владение/държане на имота към момента на предявяване на иска; 3. липса на основание за владееене/държане на имота от ответника.

Съдът приема, че в настоящия процес са доказани и трите предпоставки за уважаване на ревандикационния иск.

Безспорно доказано в настоящия случай е, че ищцата М. Н. е собственик на процесния имот, по силата на нотариален акт за дарение на недвижим имот № ***, вписан в СВ- П., с рег. № **г., акт № *** **г. Т.е. тя е придобила имота посредством правна сделка, който способ за възникване правото на собственост е определен в разпоредбата на чл.77 от ЗС

Основното възражение на ответника е, че е придобил собствеността върху процесния имот, посредством изтекла в негова полза придобивна давност.

Безспорно придобивната давност също е един от регламентирани в чл. 77 ЗС способи за придобиване право на собственост върху вещи. За да се признае на едно физическо лице правото на изключителна собственост по отношение на един изцяло чужд, недвижим имот, разпоредбата на чл. 79 ал. 1 от ЗС установява, че претендиращият собствеността на имота следва да е упражнявал в период - по-дълъг от 10 години, фактическата власт по отношение на конкретната вещ (corpus), без противопоставяне и без прекъсване за време, по-дълго от 6 месеца, и да е демонстрирал по отношение на собственика на вещта поведение на пълноправен собственик (animus), т. е., че упражнява собственическите правомощия единствено за себе си. Доказването на условията на закона - елементите от фактическия състав на чл. 79 ал. 1 от ЗС, за признаване право на собственост на основание изтекла придобивна давност следва да е пряко и пълно. Липсата на категоричност, за която и да е от законовите материално правни предпоставки, изключва придобиването на собствеността и вещната претенция основана на този придобивен способ не следва да бъде уважавана.

Фактическият състав на владението съгласно чл. 68, ал. 1 ЗС включва както обективния елемент на упражнявана фактическа власт, така и субективния елемент вещта да се държи като своя. Обективният елемент на владението - упражняването на фактическа власт - съвпада с този при държането. Субективният елемент определя упражняването на фактическа власт върху имот като владение.

Във връзка с изложеното в настоящия случай следва да се прецени както установяване на фактическата власт върху вещта, предмет на делото, така и демонстрирано намерение да я свои.

Владението е установено фактическо господство върху определена вещ с намерението да се свои. Държането от друга страна също съставлява фактическа власт върху определена вещ, но упражнявана за друго. След като веднъж е установено като такова, колкото и време да продължи, и каквото и да е субективното отношение на държателя, тази фактическа власт не може да доведе до придобиване на собственост по давност. Само ако държателят промени намерението си, и превърне държането във владение, в негова полза започва да тече придобивна давност. В този случай, за да се приеме, че е налице завладяване, е необходимо промяната в намерението фактическата власт да се упражнява вместо за друго изключително и само за себе си, да намери външна проява чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на досегашния собственик или владелец, което следва от изискването владението да не е установено по скрит начин.

Съгласно разпоредбата на чл. 69 ЗС предполага се, че този който упражнява фактическа власт върху вещта я държи за себе си, докато не се установи, че я държи за друго.

Държателят упражнява фактическа власт върху вещта за друго, а не за себе си и **не може да се ползва от презумпцията на чл. 69 ЗС** . Такива са хипотезите, при които е налице правно основание за упражняването на фактическата власт към момента на установяването- допускане от собственика, предоставяне на ползване на имота от собственика, сключен договор за заем за послужване по чл. 243 ЗЗД, продавачът на недвижим имот, непредал владението на купувача, собственикът на имот, оставен в негово

владение при описа, след извършване публична продажба и други.

Практиката на ВКС е константна, че след като основанието, на което е придобила фактическата власт, признава правата на собственика, налице е не владение, а държане, при което, за да се придобие по давност правото на собственост, е необходимо да се предприемат едностранни действия, с които по явен и недвусмислен начин да се демонстрира намерението да се придобие имота за себе си, като тези действия следва да са доведени до знанието на собственика. В противен случай презумпцията на чл.69 ЗС следва да се счита за опровергана и съответно не е налице владение като предпоставка за придобиване по давност на чуждия имот в срока по чл.79 ЗС (ТР № 1/ 06.08.2012 г. на ОСГК). При такава хипотеза, за да промени държанието във владение като предпоставка за придобиване по давност на чужд имот, държателят трябва да демонстрира промяна в намерението за своене на имота */interversio possessionis/*, която да е открито демонстрирана спрямо собственика, за да се обезпечи възможността последният да предприеме действия за защита на правото си

В този смисъл и трайната непротиворечива практика на ВКС: Решение № ***.

Съобразявайки се изцяло с изложената съдебна практика, и предвид събраните по делото доказателства, съдът приема, че в настоящия случай ответника е бил държател, а не владеец на вещта (имота) предмет на делото.

По делото безспорно е установено, че ответника през 2007г. е допуснат до имота от тогавашния собственик-Г.П., за да има къде да живее. Същият е имал знание, че собственик на имота е именно неговата леля. В този смисъл са всички свидетелски показания. Т.е. със съгласието на тогавашния собственик, и при признаване правата на собственика, ответника е започнал да ползва този имот, което го прави не владеец, а държател на имота. Този извод на съда не може да се промени от обстоятелството, че Г.П. е обещала да му прехвърли имота, в какъвто смисъл са показанията на св.А. и св.С. Така в Решение № *** е посочено, че при наличието на уговорка за ползване между собственика и упражняващото фактическата власт лице последното държи вещта за собственика дори помежду им да е постигнато съгласие за последващо прехвърляне на собствеността по причина, че дори такова съгласие за последващи действия да е било постигнато, това не променя уговорката за ползване. Освен това при уговорка за последващо прехвърляне на собствеността държателят субективно продължава да има знание, че правото на собственост не му принадлежи, че упражнява фактическата власт върху вещта със съгласието на собственика и очакване за последващо придобиване на това право. Очакването за придобиване на правото на собственост въз основа на сделка изключва намерението вещта да се свои преди това, т.е. изключва намерението фактическата власт да се упражнява за себе си преди сключването на договора, тъй като по отношение на способа, чрез който ще бъде придобита собствеността, държателят има знание и определеност. Държателят упражнява фактическата власт с очакване, че ще придобие собствеността в бъдеще, т.е. осъзнава, че към настоящия момент вещта не му принадлежи, а все още принадлежи на лицето, което е обещало да му прехвърли собствеността.

Във връзка с изложеното съдът приема, че ответника през 2007г. след като е бил допуснат до собственика е бил държател на този имот. Това не се е променило и след прехвърляне на имота през 2009г., доколкото на първо място има учредено право на ползване на предишния собственик, и на второ място новия собственик (ищцата) се е съгласила със съществуващото положение-ползването на имота и от страна на ответника.

Няма данни и доказателства по делото за това, за периода от 2007г. до смъртта на прехвърлителката през 2022г., ответника да е предприел такива явни действия, които да превърнат държането във владение, и които да са стигнали до съзнанието на собственика. Такива действия за променено и демонстрирано явно собственическо намерение, което да доведе отново до придобиване собствеността на имота - този път по давност, не са събрани

по делото.

Не е достатъчно да се манифестира пред трети лица собственическото отношение към вещта, каквито са съседите и/или роднините. Не е достатъчно и простото служене с имота, тъй като след прехвърлителната сделка държането на имота от ответника е за ищеца, и с оглед отношенията между страните служенето е било с негово знание и позволение. Заплащането на консумативни разноски за имота, както и данъци на имота не представлява действия на отричане правата на ищцата, тъй като те са в тежест именно на ползвателя, по арг. от чл.57, ал.2 от ЗС. В тази връзка обсъждането на това кой и кога е плащал данъци е ирелевантно. Не е налице и промяна в намерението за своене на вещта и с извършване на необходими разноски по поддържане на вещта, каквито се явяват смяната на цигли, прозорци, оправяне и боядисване на ограда стопанисване на двора, тъй като това също е задължение на ползвателя. Що се отнася до адресното регистриране на ответника на адреса на имота, съдът приема, че това е изпълнение на законово задължение, и не може да се приеме за доказателство, за промяна в намеренията му за своене на имота.

Предвид изложеното съдът приема, че за периода от 2007г. до 07.10.2022г., изобщо не било налице владение по см. на чл.68, ал.1 ЗС, поради което в полза на ответника не е осъществен уреденият в чл.79, ал.1 ЗС оригинален придобивен способ. Такъв не е налице и след смъртта на прехвърлителката, считано от 07.10.2022г., доколкото не е изтекъл предвидения 10-годишен давностен срок. В този смисъл възражението му, че е собственик на имота, на посоченото от него основание е неоснователно.

Съдът приема за категорично доказано в процеса, че собственик на имота е именно ищцата, която го е придобила на основание правна сделка-дарение, и същата не е загубила правото си на собственост върху него. В този смисъл е налице първата предпоставка за уважаване на предявения иск. Налице са и останалите две. По делото не е спорно, че ответникът, както към момента на предявяване на иска, така и понастоящем е във владение/държане на имота. А с оглед посоченото по-горе налице е и липса на основание за владееене/държане на имота от негова страна.

При това положение предявеният иск по чл.108 от ЗС е основателен и следва да се признае за установено, по отношение на страните по делото, че ищецът е собственик на процесния недвижим имот, и да се осъди ответникът да предаде на ищеца владението на посочената вещ.

По предявения иск с правно основание чл. 59 от ЗС:

Предвид изложеното по-горе, след като по делото е безспорно установено обстоятелството, че имотът е собственост на ищцата, а ответника го държи без основание, то същия пречатства ищцата да ползва имота си, съобразно неговото функционално предназначение. Ползването от неособственика пречатства възможността собственика лично да ползва или да отдава под наем (т. е. на правно основание) имота, и да реализират имуществена облага. В този случай от едни и същи факти - ползването без правно основание от неособственика-ответник на недвижимия имот, за ищеца произтича обедняване, което се изразява в лишаването му от възможността да ползва собствения си недвижим имот, или да го отдават под наем на друго, както и обогатяването на ответника, изразяващо се в спестяването на разходи за наем за ползване на недвижимия имот, за този период.

Следва да се посочи още, че неоснователно обогатяване е налице не само при увеличаване имуществото на друго лице, но и когато са му спестени средства за сметка на имуществото на друго лице (Постановление № 1/28.05.1979 г. на ППВС). Такъв е случаят когато собственик е лишен от ползването на имота си, а друго лице го ползва без основание. Тогава обедняването на собственика се изразява в пропуснатите от него наемоподобни доходи, които би получавал при отдаването под наем на имота, които следва да се определят съобразно действащите за периода пазарни наемни цени за конкретния имот. Същевременно

неоснователното обогатяване на лицето, което държи имота се изразява в облагодетелстването му със спестения от него наем, който би плащал за ползване на имота през този период. В този смисъл е Решение *** о. и др.

Съобразявайки се с изложеното по-горе съдът приема, че предявения иск по чл.59 от ЗЗД се явява напълно доказан по основание. Доказан се явява и по размер.

От заключението по назначената експертиза е установено, че пазарният наем за имота на ищцата за процесния период от м.02.2023г. до датата на исковата молба 19.09.2023г., е в размер на по 80.00лв. месечно, или общо 640.00 лв.. Предвид направеното изменение на този иск досежно размера му, съдът приема, че същия е основателен и доказан изцяло и следва ответника да бъде осъден да заплати на ищцата сумата от 640.00лв. представляваща обезщетение за това, че е лишил от ползване на процесния имот, за посочения период, ведно със законната лихва от 19.09.2023г. до изплащане на задължението.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски, съобразно представения списък на разноските, в общ размер от 1390.00лв., от които 100.00лв. за дължима и заплатена д.т., 1080.00лв. за адвокатско възнаграждение, 200.00лв. за възнаграждение за вещо лице и 10.00лв. за заплатена такса за вписване на ИМ.

Тъй като ищеца при образуване на делото е внесъл сумата от 151.82лв. като държавна такса, при дължима такава от 100.00 лв. (по 50.00лв. за всеки от двата иска), то разликата от 51.82лв. се явява надвнесена и подлежи на връщане, след депозиране на изрична молба за това.

Въз основа на изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, по отношение на **М. Б. Н.**, ЕГН *****, от гр.П., обл.Т.е, ул.“*** и **Б. Ц. Б.**, ЕГН *****, от с.Г.А.о, общ.О., обл.Т.е, ул.“***, че **М. Б. Н.**, с посочен адрес и ЕГН, е **СОБСТВЕНИК** на следния недвижим имот, предназначен за жилищни нужди, находящ се в урбанизирана територия на с.Г.А.о, общ.О., а именно: **УРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ XII** (дванадесети), кад.№ 285 (двеста осемдесет и пет), с площ от 1380 кв.м. (хиляда триста и осемдесет квадратни метра), ведно с построената в него жилищна сграда, стопански постройки, в квартал 39 (тридесет и девети) по плана на с.Г.А.о, общ.О., при граници и съседи: улица, УПИ I-286 на Л.П.М., УПИ II-280 на Р.Х.И., УПИ XI-284 на Н.Т.Р., и

ОСЪЖДА Б. Ц. Б., ЕГН *****, от с.Г.А.о, общ.О., обл.Т.е, ул.“*** **ДА ПРЕДАДЕ ВЛАДЕНИЕТО** на посочения имот на **М. Б. Н.**, ЕГН *****, от гр.П., обл.Т.е, ул.“***, на основание чл.108 от ЗС.

ОСЪЖДА Б. Ц. Б., ЕГН *****, от с.Г.А.о, общ.О., обл.Т.е, ул.“*** **ДА ЗАПЛАТИ** на **М. Б. Н.**, ЕГН *****, от гр.П., обл.Т.е, ул.“***, **СУМАТА 640.00лв. (шестстотин и четиридесет лева и 00ст.)**, представляваща обезщетение за това, че я лишил от ползване на собствения й имот, находящ се в с.Г.А.о, общ.О., и представляващ УПИ XII, кад.№ 285, с площ от 1380 кв.м., ведно с построената в него жилищна сграда, стопански постройки, в кв. 39 по плана на селото, за периода от м.02.2023г. до 19.09.2023г., ведно със законната лихва от 19.09.2023г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл.59 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Б. Ц. Б., ЕГН *****, от с.Г.А.о, общ.О., обл.Т.е, ул.“*** **ДА ЗАПЛАТИ** на **М. Б. Н.**, ЕГН *****, от гр.П., обл.Т.е, ул.“***, **СУМАТА 1390.00лв. (хиляда триста и деветдесет лева и 00ст.)**, представляваща направени по делото разноски

за по делото, на осн.чл.78, ал.1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, в двуседмичен срок, от връчването му на страните, пред Окръжен съд гр. Т.е.

Съдия при Районен съд – П.: _____